

Svenska Hovslagareföreningen - en historisk bakgrundsteckning

Året var 1964. Jag hamnade som chef på dåvarande Avdelningen för hovbeslag på Kungl. Veterinärhögskolan med tillhörande hovslagareskola, allt beläget på gamla "Stutis" i Stockholm.

Hur var då situationen på hästfronten vid denna tid? Hästantalet i landet var på väg ned mot botten; från tidigare omkring 600.000 hästar till då omkring 80.000. Kavalleriet hade legat i dödsryckningar länge. Ridskolan Strömsholm var på väg att avvecklas som militär utbildningsanstalt. Marknaden för landets hästuppfödare var usel.

Under dessa förhållanden var det ju inte förvånande att framtidsmöjligheterna för hovslagarna var dystra. Det fanns gott om hovslagare kvar från de hästrika åren; dels civila som utbildats på hovslagareskolorna på Alnarp, i Skara och i Stockholm. Men också ett stort antal som fått sin utbildning vid beridna och hästanspända militära förband. Alla dessa "krigade" om de kvarvarande hästarnas skoning och dumpade priserna. Det var knappast möjligt att försörja sig inom hovslagareyrket.

På hösten 1964 vill jag minnas att fyra elever sökte inträde vid fyramånaderskursen i Stockholm. Alla kom givetvis in. Men alla kom tyvärr inte ut vid jul med betyg på fickan. Allt skall verkligen inte skyllas på eleverna. Förhållandena lämnade i de flesta avseenden mycket övrigt att önska. Elevrummen var genomsnuskiga, eleverna själva betraktades som en extra handräckning, som skulle vara hövliga annars, fylleri bland både instruktörer och elever. Eleverna fick sko på tok för få hästar. Bäst fungerade sannolikt den teoretiska utbildningen.

Det gällde att i första hand höja hovslagareinstruktörernas yrkesstolthet, förbättra deras löner och teoretiska kunnande, skaffa pengar till nya bilar som ersättning för gamla rishögar, skaffa instruktörerna proper och ändamålsenlig klädsel, få dem att våga ta itu med hovbölder etc. som de sett otaliga exempel på i stället för att i löjlig underdånighet ropa på veterinär. Allt detta och mer därtill skulle förhoppningsvis kunna öka denna lärarekategoris självkänsla. Det skulle öka deras motivation att ta sig an eleverna och verkligen göra dem till duktiga hovslagare. Med ett ord att känna yrkesstolthet.